

Oktober, 1911
Berkshire, Engeland

Julia Foster keek omhoog naar de wolkeloze hemel toen er een leeuwerik voorbijvloog. Ze vertraagde haar pas en terwijl haar blik de vogel volgde naar een tak van een van de goudgele bomen langs de weg, namen haar gedachten ook een vlucht; ze gingen terug naar de vertrouwde omgeving en de dierbare vrienden die ze in India had achtergelaten. Kon ze maar naar hen toe vliegen. Maar die droom zou moeten wachten.

Ze richtte haar blik op de stijgende, landelijke weg die voor haar lag. Na de volgende bocht kwam Highland Hall in zicht. Tenminste, als ze het goed onthouden had; er was immers twaalf jaar verstreken sinds ze, vlak voor hun vertrek naar India, naar een liefdadigheidsbazaar op het grote landgoed was geweest. Wat als ze de afstand of de tijd die de wandeling van het dorp Fulton naar Highland Hall vergde, verkeerd had ingeschat? Ze versnelde haar pas, want ze wilde beslist niet te laat komen voor de afspraak die ze om tien uur met Mrs. Emmitt, de huishoudster, had.

Toen ze het hoogste punt van de weg had bereikt, zag ze langs de kant een marineblauwe auto met een zwartleren dak staan; het leek een duur model. De lange man die over de geopende motorkap gebogen stond, had zijn colbert uitgetrokken en de mouwen van zijn witte overhemd opgestroopt. Hij stak zijn hand onder de motorkap, trok ergens aan en boog zich toen met een grimmig gezicht nog dieper over de motor heen.

Ze overwoog hem zonder iets te zeggen voorbij te lopen omdat ze vreemden waren voor elkaar, maar haar geweten liet haar dit niet toe. Ze bleef op een meter afstand van de auto staan en schraapte haar keel. ‘Neem me niet kwalijk, sir. Hebt u hulp nodig?’

Hij draaide zich om en keek haar boos aan. ‘Hulp?’ Hij trok op arrogante wijze zijn wenkbrauwen op. ‘En u hebt verstand van motoren?’

Julia stak haar kin omhoog en onderdrukte de neiging om op even spottende wijze te reageren. ‘Nee, sir. Maar ik ben onderweg naar Highland Hall en als u wenst, kan ik daar vragen of ze iemand naar u toe sturen.’

Hij snoof minachtend, pakte de doek die op de treeplank lag en veegde zijn handen eraan af. ‘Dat heeft geen zin. Er is daar niemand die ook maar een greintje verstand van auto’s heeft.’ Hij tikte tegen het gouden Highland-insigne op het portier.

Julia deed een stap bij hem vandaan en wilde maar wat graag deze chagrijnige man achter zich laten.

‘Wacht, zei u dat u op weg bent naar Highland Hall?’

Ze draaide zich naar hem om. ‘Ja, ik heb een sollicitatiegesprek met Mrs. Emmitt.’ Als deze man wist dat ze mogelijk binnenkort in dienst was van Sir William Ramsey, de nieuwe heer van Highland Hall, zou hij haar misschien met wat meer respect behandelen.

Hij kneep zijn donkerblauwe ogen tot spleetjes en nam haar taxerend op. ‘Een sollicitatiegesprek? Voor welke functie?’

Ze keek van hem weg en vroeg zich af of het verstandig was een gesprek gaande te houden met een man die niet de beleefdheid had zichzelf voor te stellen.

‘Het is in orde. U kunt het mij vertellen.’ Hij knikte haar toe en verwachtte duidelijk een antwoord.

‘Als u het beslist wilt weten: ik solliciteer naar de functie van gouvernante.’

Er flitste een trek van ongeloof over zijn gezicht, maar direct daarna keerde de norske uitdrukking terug. ‘Daar ziet u er veel te jong voor uit. Hebt u ervaring?’

Ze rechtte haar rug in een poging enkele centimeters aan haar geringe lengte toe te voegen, maar ook dan reikte ze nog nauwelijks tot zijn schouders. 'Ik heb negen jaar lesgegeven aan kinderen.'

'Echt waar? Bent u dan op uw tiende met lesgeven begonnen?'

Ze klemde haar kaken op elkaar. Bleef deze man zo lomp reageren? 'Nee, sir, op mijn achttiende. Als u me nu wilt verontschuldigen? Ik moet gaan, anders kom ik te laat.' Ze draaide zich om en liep met grote passen bij hem vandaan.

'Het is nergens voor nodig er gepikeerd vandoor te gaan,' zei hij, terwijl hij haar inhaalde. 'Ik wilde u niet beledigen.'

'Ik ben niet beledigd. Ik probeer gewoon op tijd te komen.' Ze wierp een zijdelingse blik op hem. 'Ik kan me niet veroorloven langs de kant van de weg mijn tijd te verlummelen met een automobiel.'

Hij grijnsde breed en grinnikte toen.

Haar wangen begonnen te gloeien. Deze man haalde het bloed onder haar nagels vandaan. Hoe durfde hij haar uit te lachen?! Ze ging geen moment langzamer lopen en gaf hem niet de voldoening van een reactie.

'Goed dan, ik bied u mijn verontschuldiging aan.'

Ze schonk hem een vernietigende blik en liep zo snel door dat het haar een steek in haar zij opleverde.

Het leek hem, met zijn lange benen, geen enkele moeite te kosten haar bij te houden. 'U hebt echt lef. Daar houd ik van.'

Ze haalde diep adem en draaide zich naar hem toe. 'U, sir, u bent zo ongelooflijk vrijpostig en ongemanierd!'

Zijn mond viel open en hij keek haar met grote ogen aan.

Verhit liep ze bij hem vandaan, maar al na een paar stappen voelde ze zich schuldig. *Vergeef me, Heer. Ik had niet zo tegen hem mogen praten. Maar hij was zo ongemanierd, dat ik mezelf niet in de hand kon houden. Ze zuchtte en sloeg haar ogen op naar de hemel. Het spijt me, dat laatste was niet waar. Ik hoef U er maar om te vragen, of U bent zo trouw om mij de kracht te geven mijn tong in bedwang te houden. Maar alstublieft, Heer, kunt U ervoor zorgen dat*

hij vergeet wat ik zei? Of dat ik op Highland maar weinig contact met hem zal hebben?

Ze betwijfelde of het laatste deel van haar gebed zou worden verhoord, want hoewel Highland Hall vrij groot was, zag het personeel elkaar hoogstwaarschijnlijk de hele dag door.

Wat een afschuwelijke start! Hij zou ongetwijfeld iedereen vertellen wat voor heetgebakerd persoontje zij was en dat ze niet geschikt zou zijn voor de functie van gouvernante. Nu kon ze vast wel vergeten dat ze aangenomen werd. Maar ze móest die betrekking gewoon hebben. Haar vader was nu al maanden ziek, waardoor hij zich genoodzaakt had gezien vanuit India naar Engeland terug te keren. Nu hij zijn werk als arts niet meer kon uitvoeren, waren haar ouders financieel van haar afhankelijk. Ze mocht hen niet teleurstellen, hoe nederig of moeilijk het werk ook zou zijn.

De weg boog naar rechts en Highland Hall kwam in zicht. Julia vertraagde haar pas en nam het prachtige landgoed en het grote huis in zich op. Het leek wel een kasteel, met maar liefst vier verdiepingen op het hoogste punt, een uitgestrekt gazon en de gebogen grindweg naar de voordeur. Het was opgetrokken uit zandkleurige steen en hoewel het op sommige plekken door de tijd was verkleurd en geel en grijs was geworden, zag het er nog steeds robuust en indrukwekkend uit. Aan de rechterkant had het huis een hoge, ronde toren en bij de ingang een gewelfde portiek die zich tot halverwege de voorkant van het huis uitstrekte.

Dat huis is een fortuin waard, en de mensen die daar wonen, hebben een totaal andere levensstijl dan ik heb gekend. Hoe zal ik daar ooit passen, Heer?

Ze schudde haar hoofd en rechtte haar rug. Als ze een goede indruk wilde maken en er op de afgesproken tijd wilde zijn, had ze geen tijd om hier te gaan staan piekeren. Ze liep naar de zijkant van het huis en volgde daarbij de aanwijzingen die dominee Langford haar had gegeven.

Een breedgeschouderde man met een bruine pet en tweedjas duwde een kruiwagen naar de serre. Hij bleef staan en knikte

haar toe. 'Kan ik u helpen, Miss?' De man, die waarschijnlijk rond de vijfendertig was, had een vriendelijk en betrouwbaar gezicht.

Ze knikte terug en glimlachte licht. 'Ik heb een afspraak met Mrs. Emmitt.'

Hij wees naar een deur bij de achterzijde van het huis. 'Bel daar maar aan, Miss, dan komt er vanzelf iemand naar u toe.'

Ze bedankte hem en stak de achterzijde van het binnenplein over. Voor de deur haalde ze diep adem, streek met haar hand langs haar cape en rok en controleerde of haar hoed goed zat. Alles leek in orde te zijn. Ze stak haar hand uit en drukte op de bel, terwijl haar maag fladderde als een nerveus vogeltje.

Al na enkele tellen ging de deur open en werd ze begroet door een gezette, jonge vrouw met rode wangen en helderblauwe ogen. Ze droeg een wit schort over haar donkergroene dienstbodejurk en een wit kapje.

'Wat kan ik voor u doen, Miss?'

'Ik ben Julia Foster en ik kom voor Mrs. Emmitt.'

'Uitstekend. Komt u binnen.' Ze liep het trapje al af en glimlachte over haar schouder. 'Ik ben Lydia, een van de dienstmeisjes. Komt u solliciteren?'

'Ja.' Met de ontmoeting met de humeurige chauffeur nog vers in haar geheugen, besloot ze geen verdere informatie te geven.

Onder aan de trap kwam haar de heerlijke geur van versgebakken brood en gegrild vlees tegemoet. Ze haalde diep adem en genoot van het aroma. Haar maag trok samen en herinnerde haar aan het bescheiden bordje havermout dat ze die ochtend om zeven uur had gegeten.

Bij het passeren van de keuken blikte Julia snel door de deuropening naar binnen. Midden in het vertrek stonden een man met een witte koksjas en twee jonge vrouwen aan een grote werktafel groente te snijden. De man zei iets tegen een van de vrouwen, maar hij had zo'n sterk Frans accent, dat Julia hem niet kon verstaan.

'U moet bij Mrs. Emmitt goed op uw woorden letten,' zei Lydia, terwijl ze door de hal liepen. 'Ze hecht groot belang aan

goede manieren en zo. Maar u ziet er keurig uit. Dan hebt u al een streepje voor.’

‘Dank je,’ mompelde Julia, hoewel ze niet zeker wist of dit het juiste antwoord was.

‘Hier is het,’ zei Lydia, terwijl ze voor een gesloten deur stilstond. Ze glimlachte breed en knikte. ‘Goed, klop maar aan. En veel geluk gewenst.’

Julia gaf haar een knikje, zond nog een stil gebed omhoog en klopte op de deur, terwijl het dienstmeisje in een andere kamer verdween.

De deur zwaaide open en Julia keek in het strenge gezicht van een vrouw van ongeveer zestig jaar oud. Op haar neus prijkte een kleine bril met een ijzeren montuur. Ze droeg een eenvoudige marineblauwe jurk met een camee bij de hals en aan de tailleband was een sleutelbos bevestigd.

‘Goedemorgen, ma’am. Ik ben Julia Foster.’

‘Kom binnen. Ik verwachtte u.’ De vrouw wees naar de rechte stoel bij de open haard en nam zelf op de sofa plaats. ‘Hebt u aanbevelingsbrieven?’

‘Jazeker, ma’am.’ Julia pakte de brieven van dominee Langford en Lady Farnsworth uit haar handtas en overhandigde ze Mrs. Emmitt.

De huishoudster tuitte haar lippen en las eerst de brief van Lady Farnsworth. ‘Ze schrijft dat ze uw familie al vele jaren kent.’

‘Dat klopt. Vanaf de dag dat de lady met Lord Farnsworth in het huwelijk trad, was mijn vader hun arts.’

‘Ik zie niet echt wat dit met u te maken heeft.’

Mrs. Emmitt maakte de brief van dominee Langford open. Tijdens het lezen verzachtte haar gezichtsuitdrukking geen moment. ‘Hier staat dat u twaalf jaar het land uit bent geweest. Klopt dat?’

Julia knikte. ‘Onze familie heeft vanaf 1899 voor het Londens Zendingsgenootschap in India gewerkt.’

Mrs. Emmitt trok haar neus een beetje op en richtte haar blik weer op de brief. ‘Was u daar onderwijzeres?’

‘Ja, we hebben een tehuis voor meisjes geopend en een kleine kliniek voor de inwoners van het dorp.’

Julia werd overspoeld door herinneringen: het overvolle marktplein met de zware geuren van specerijen, de rode bloemen van de klimop tegen de stenen muren rondom hun woning, de felgekleurde geborduurde sari’s die de vrouwen droegen, de prachtige donkere gezichtjes van hun dochttertjes – haar leerlingen, de bloemen van hun bediening.

‘Miss Foster?’

Julia knipperde met haar ogen. ‘Neemt u me niet kwalijk. Wat zei u?’

‘Hoe denkt u onze jonge meisjes de vaardigheden bij te brengen die ze nodig hebben om hun debuut te kunnen maken in de Londense society als u zelf opgegroeid bent in’ – ze keek over de rand van haar bril naar Julia – ‘zo’n onbeschaafde omgeving?’

Julia’s wangen begonnen te gloeien. ‘Ik ben opgegroeid in Fulton en mijn lieve, vrome ouders hebben mij hun christelijke waarden en normen bijgebracht. Tot mijn twaalfde ben ik naar school gegaan en daarna heeft mijn moeder mij tot mijn vijftiende thuis lesgegeven. Tijdens ons verblijf in India hebben mijn ouders mij altijd met raad en daad bijgestaan. De ervaring die ik daar heb opgedaan, gaf mij unieke gelegenheden om God in de wereld aan het werk te zien en met allerlei soorten mensen om te gaan.’

Mrs. Emmitt pakte een zakdoekje uit haar mouw en depte haar neus. ‘Juist, ja... allerlei soorten mensen.’ Ze vouwde de brieven dicht en gaf ze aan Julia terug. ‘We zijn al een poosje op zoek naar een gouvernante, maar het valt niet mee om er een te vinden. Er wonen maar weinig gekwalificeerde kandidaten in de omgeving.’

Julia wist niet goed wat ze hierop moest zeggen, dus zweeg ze.

Mrs. Emmitt zuchtte en knikte toen gelaten. ‘Sir William heeft twee kinderen. Zijn zoon Andrew is negen, en zijn dochter Millicent is zes. Andrew gaat waarschijnlijk binnen een jaar naar school, maar hij heeft iemand nodig die hem daarop voorbereidt. Millicent heeft een slechte gezondheid. Ze mag zich niet te veel inspannen en heeft goede zorg en aandacht nodig.’

Julia knikte, haar hoop nam toe. Betekende deze informatie dat Mrs. Emmitt haar voldoende gekwalificeerd vond?

‘De kinderen hebben drie jaar geleden hun moeder verloren; mogelijk is dat de reden waarom Andrew zo’n lastige periode doormaakt.’

Julia verstrakte. Zo’n lastige periode? Wat bedoelde ze?

‘Sir William heeft ook nog twee nichtjes onder zijn voogdij,’ ging Mrs. Emmitt verder. ‘Miss Katherine Ramsey wordt volgende maand achttien en Miss Penelope is vijftien. De meisjes zijn hier op Highland opgegroeid en naast de rouw om hun vader vraagt het feit dat hun huis en landgoed in de handen van een achterneef zijn overgegaan van hen een enorme aanpassing.’ Mrs. Emmitt keek haar gekweld aan. ‘Het is voor ons allemaal een aanpassing.’

Julia slikte en probeerde het allemaal te volgen. ‘Dus ik zou zowel de kinderen van Sir William als de twee jonge ladies les moeten geven?’

Dominee Langford had niets over Katherine en Penelope gezegd. Geen wonder dat Mrs. Emmitt wilde weten of zij de beide oudere meisjes ook de nodige sociale vaardigheden kon bijbrengen. Katherine was oud genoeg om aan het hof voorgesteld te worden en in Londen deel te nemen aan het balseizoen.

‘Dat klopt.’ Mrs. Emmitt knikte. ‘Ze komen alle vier onder uw hoede. Sir William heeft een lesprogramma opgesteld.’

Julia had nooit deelgenomen aan een balseizoen, maar haar moeder wel. Zij kon haar vast wel adviseren over de manier waarop ze Katherine daar goed op kon voorbereiden.

‘Met uw goedvinden breng ik u nu bij Sir William; hij zal het gesprek afronden.’ Mrs. Emmitt stond op en wachtte op Julia’s antwoord.

‘Jazeker, ma’am; het is me een eer hem te ontmoeten.’ Julia stond op.

‘Kom dan maar mee.’

Mrs. Emmitt liep de ontvangstkamer uit en ging haar voor op de stenen trap, voorbij een gecapitonneerde deur, naar de grote hal.

Julia zette grote ogen op bij het zien van de prachtige ornamenten aan het plafond hoog boven hen. Aan de wanden hing veelkleurige tapijten en schilderijen van voorname personen. Waren zij de vorige eigenaars van Highland? Rechts van haar bevond zich in het midden van de muur een grote open haard met een sierlijk afgewerkte marmeren schouw, en daar tegenover voerde een brede, eikenhouten trap naar een open galerij boven hen.

Mrs. Emmitt keek achterom. 'Niet treuzelen.'

Julia sloeg haar blik neer en liep snel achter de huishoudster aan. Na het gesprek met Sir William zou er nog voldoende tijd zijn om de pracht en praal van dit huis te bewonderen. Tenminste, als ze aangenomen werd. Haar huid prikte van verwachting.

Een gezette butler in een keurig geperst zwart kostuum en wit overhemd met zwart dasje deed een stap in hun richting. De zilveren draden in zijn donkere haar gaven hem een gedistingeerd uiterlijk. Zijn zeer correcte houding en kalme uitstraling vertelden haar dat hij een man was van waardigheid en autoriteit.

'Mr. Lawrence, dit is Miss Foster. Ik heb zojuist met haar gesproken over de betrekking als gouvernante. Is Sir William in de gelegenheid haar te ontvangen?'

Mr. Lawrence liet zijn blik langs Julia glijden en knikte kort. 'Ik zal even informeren.' Hij stapte vlak naast hen een kamer binnen.

'Sir,' hoorde Julia hem zeggen, 'de sollicitante voor de functie van gouvernante is hier om u te spreken.'

'Wie? O, ja. Laat haar binnenkomen.' In Sir Williams stem leek wat ergernis door te klinken.

Mr. Lawrence kwam de kamer uit en knikte naar hen. Julia haalde diep adem en liep achter Mrs. Emmitt naar binnen. De rechterwand van de kamer was gevuld met boekenkasten en tegenover de deur boden drie grote ramen uitzicht op de zijtuinen. Achter het met prachtig houtsnijwerk verfraaide bureau in de hoek van de kamer zat een man met zijn rug naar hen toe. Hij legde zijn pen neer en draaide zich naar hen om.

De schrik sloeg Julia om het hart en met grote ogen staarde ze

naar de man die ze onderweg had ontmoet, en van wie ze had aangenomen dat hij de chauffeur van Highland was. Haar maag trok samen en de moed zakte haar in de schoenen.

‘Neemt u alstublieft plaats, Miss Foster.’ Sir William stond op en knikte naar een gestoffeerde stoel. Zijn blik gleed naar de huishoudster. ‘U kunt gaan, Mrs. Emmitt.’

De huishoudster verstrakte. ‘Misschien is het beter dat ik blijf en...’

‘Dat is niet nodig.’ Zijn onverstoorbare blik liet niets aan duidelijkheid te wensen over.

Mrs. Emmitt knikte kort, draaide zich om en verliet de kamer, gevolgd door de butler.

Julia slikte en nam plaats op de stoel.

‘Zo, Miss Foster, u solliciteert dus naar de functie van gouvernante van mijn kinderen en twee nichtjes?’

‘Ja, sir.’ Julia legde haar handen gevouwen in haar schoot; haar wangen gloeiden. ‘Maar eerst moet ik mij verontschuldigen voor de wijze waarop ik eerder deze ochtend tegen u sprak. Het spijt me. Ik had geen idee... ik dacht dat u... dat u de chauffeur was.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen. Ik had me moeten voorstellen.’

‘Ja, sir, dat zou fijn zijn geweest.’ *En dan zou ik me niet belachelijk hebben gemaakt en zou mijn kans op een baan op Highland niet in gevaar zijn gekomen.*

Hij nam tegenover haar plaats. ‘Vertelt u mij eens waarom u denkt dat u geschikt bent voor deze functie.’

Gaf hij haar echt een kans, zelfs na alles wat ze onderweg tegen hem had gezegd? Ze ordende haar gedachten en keek hem aan. ‘Sinds mijn vijftiende heb ik mijn ouders geholpen met lesgeven en opvoeden van weesmeisjes en van meisjes die vrijgekocht waren uit... netelige situaties.’

Hij fronste licht zijn wenkbrauwen. ‘Wat voor situaties?’

Ze aarzelde en probeerde zich precies te herinneren hoe haar ouders het omschreven. ‘Het is geen onderwerp waar ik gemakkelijk over spreek, sir, maar sommige meisjes worden door hun

familie verkocht om in hindoetempels te dienen.' Ze sloeg haar ogen neer en voelde haar wangen weer gloeien. 'Er vinden daar zeer heidense praktijken plaats, die de meisjes beroven van hun onschuld en reinheid.'

Zijn gezicht kreeg een ernstige uitdrukking. 'Het is zeer prijzenswaardig om de meisjes uit zulke omstandigheden te bevrijden. Welke taken had u daar?'

'De meisjes woonden bij ons op de zendingspost. Ik was betrokken bij hun verzorging en opvoeding. Ook assisteerde ik mijn vader in de kliniek en hielp ik mijn moeder in de huishouding en met de praktische taken op de zendingspost.'

'Dat klinkt als een hele onderneming.'

'Het is zeer belangrijk werk, sir. Ik voelde me bevoorrecht om het te mogen doen.'

'U lijkt me erg toegewijd.' Hij aarzelde even. 'Mag ik vragen waarom u daar bent weggegaan?'

'Mijn vaders gezondheid nam de laatste tijd steeds verder af. Drie maanden geleden bereikte dit een dieptepunt. Hij had meer medische hulp nodig, dus besloten we naar Engeland terug te keren.'

'Is hij opgeknapt sinds jullie terugkeer?'

'Niet zo veel als we hadden gehoopt. Hij is de meeste dagen aan bed gekluisterd.' Ze keek van hem weg en probeerde het brok in haar keel weg te slikken.

Zijn gezichtsuitdrukking verzachtte. 'Het spijt me dat te horen. Misschien zal meer rust en een goede verzorging genezing brengen.'

'Dat hopen we en daar bidden we om.' Ze klemde haar lippen even op elkaar en keek hem toen aan. 'En daarom is het zo belangrijk dat ik vlak bij huis een betrekking vind; dan kan ik mijn ouders ondersteunen en op mijn vrije middagen bij hen op bezoek gaan.'

'Ik begrijp het.' Hij stond op en liep naar het bureau. 'Een ogenblik, alstublieft.'

Haar hart bonkte en ze knelde haar vingers om de plooiën van

haar jurk. Had ze te veel gezegd? Ze sloot haar ogen. *Alstublieft, Heer. Raak zijn hart aan. Geef me een kans om mijn ouders te helpen en deze familie te dienen.*

William verschoof wat papieren op zijn bureau en probeerde een besluit te nemen. Miss Foster had zeker ervaring als onderwijzeres, maar ze had in India onder begeleiding van haar ouders gewerkt. Kon zij op eigen kracht deze nieuwe verantwoordelijkheden aan? Ze was duidelijk veel jonger dan de vorige gouvernantes, maar geen van hen was langer dan een half jaar in dienst gebleven. Misschien was leeftijd niet de belangrijkste factor om in zijn overweging mee te nemen. Het was vreselijk lastig geweest om in Londen een geschikte persoon te vinden, en hier in Highland was het helemaal moeilijk. Ook moest hij aan zijn nichtjes denken. Zij hadden iemand nodig die hen kon helpen met het voltooiën van hun scholing en met het vinden van een geschikte echtgenoot, zodat zij hun plaats in de gemeenschap konden innemen. Was Miss Foster opgewassen tegen deze taak?

Hij tikte met zijn vingers op zijn bureau. Het was moeilijk om iemand op haar uiterlijk te beoordelen, maar Miss Foster maakte een goede indruk. Haar kleding was eenvoudig, netjes en bescheiden. Ze was tenger, maar leek gezond, had een lichte huid en een blos op haar wangen. Maar was ze betrouwbaar? Dat was de belangrijkste vraag. In haar blauwe ogen lag een eerlijke, open blik, maar hij was eerder voor de gek gehouden en had op pijnlijke wijze de gevolgen daarvan ondervonden.

Hij klemde zijn kaken op elkaar en verjoeg die gedachten. Daarna draaide hij zich om en keek Miss Foster aan. 'Dank u voor uw geduld.'

Ze opende haar ogen en keek met een hoopvolle blik naar hem op. Had ze zitten bidden? Gezien haar religieuze achtergrond was dit vermoedelijk haar gewoonte. Nou, een beetje vroomheid zou zijn nichtjes goeddoen.

‘Ik heb besloten u de betrekking aan te bieden.’

Er verscheen een opgeluchte blik in haar ogen. ‘Dank u, sir.’

‘Maar wel op voorwaarde van een proeftijd. Een maand lijkt me redelijk om te kunnen beoordelen of u echt geschikt bent voor de functie.’

‘Een maand, sir?’

‘Ja. Ik wil er zeker van zijn dat u tegen de taak bent opgewassen en mijn kinderen en nichtjes aankunt. Stemt u ermee in?’

Ze keek even van hem weg, maar draaide toen haar hoofd weer naar hem toe. ‘Ja, sir. Ik aanvaard de betrekking met de voorwaarde van een proeftijd.’

‘Mooi. Mrs. Emmitt zal u op de hoogte brengen van de gewoonten en behoeften van de kinderen.’

Na een klop op de deur kwam Lawrence de kamer binnen. ‘Mr. Bixby is hier voor u, sir.’

William knikte. ‘Laat hem even wachten. We zijn hier bijna klaar.’

‘Ja, sir.’ Lawrence aarzelde en keek hem toen met een gekwelde blik aan. ‘Neemt u me niet kwalijk, sir, maar ik denk dat u moet weten dat Master Andrew is gevallen.’

Williams hart miste een slag. ‘Is hij gewond?’

‘Hij heeft alleen een kleine buil op zijn hoofd. Mrs. Emmitt heeft hem opdracht gegeven te gaan liggen en ze heeft wat ijs op de plek gelegd.’

‘Hoe is het gebeurd?’

‘Hij heeft een stoel gepakt en is erop geklommen om iets uit een kast in de voorraadkamer te kunnen pakken. Het lijkt erop dat hij zichzelf op nog een stuk taart wilde trakteren.’

‘Wel allemensen nog aan toe! Waar was het kindermisje? Het is toch haar taak om hem in het oog te houden?’

‘Ja, sir, dat is het.’

‘Nou, dan faalt ze daar verschrikkelijk in. Dit is deze week al de derde keer dat ze hem de gelegenheid geeft om kattenkwaad uit te halen. Zeg tegen Mrs. Emmitt dat ik hier zeer ontstemd over ben. Laat haar met het kindermisje praten en haar voor-

houden dat dit niet meer mag gebeuren. Andrew moet voor straf naar zijn kamer worden gestuurd en mag tot aan het diner niets meer eten.'

'Komt in orde, sir.' De butler draaide zich om en verliet de kamer.

'Neemt u me niet kwalijk, sir, maar bespreekt u het voorval ook zelf met Master Andrew?'

William fronste zijn wenkbrauwen en keek naar Miss Foster. 'Dat was ik niet van plan. En waarom zou ik? Is straffen niet voldoende?'

'Misschien wel, maar hoe kan een kind leren van uw strafmaatregel als u de overtreding niet met hem bespreekt en hem niet uitlegt wat er van hem wordt verwacht?'

'Dat, Miss Foster, is nu precies waarvoor ik een gouvernante in dienst neem. Het zal uw taak zijn toezicht op de kinderen te houden en hen op te voeden.'

'Maar is het niet de verantwoordelijkheid van een ouder om zijn kinderen te onderwijzen in wat God van hen vraagt?' Ze stond op uit haar stoel. 'Hoe kunt u die verantwoordelijkheid invulling geven wanneer uw boodschap door een butler of een gouvernante wordt doorgegeven?'

Hij haalde diep adem. Dacht dit tengere meisje dat het haar verantwoordelijkheid was hem te vertellen hoe hij zich als ouder diende te gedragen? 'Ik heb de zorg voor mijn kinderen altijd aan het personeel overgedragen en dat zal ik ook blijven doen. Als u deze betrekking wilt, zult u uw moderne filosofieën over de opvoeding terzijde moeten schuiven.'

'Mijn filosofieën zijn niet modern, integendeel. Ze zijn bijbels. En...'

Hij hief zijn hand op. 'Miss Foster, wilt u met mij redetwisten, zelfs nog voor uw eerste werkdag hier is aangevangen?'

Haar ogen werden groot en daarna sloeg ze haar blik voor hem neer. 'Nee, sir. Het spijt me. Ik heb voor mijn beurt gesproken.'

'Inderdaad.' Hij trok zijn colbert recht en betreurde de toon waarop hij gesproken had. Het was niet zijn bedoeling geweest zo

bot te klinken. ‘Nou, ik zal het door de vingers zien. Kunt u morgen beginnen?’

Ze keek naar hem op. ‘Ja, sir.’

‘Meldt u zich dan morgenochtend om acht uur bij Mrs. Emmitt. U kunt gaan.’

Met bonkend hart verliet Julia de bibliotheek. Bij de deur stond Mr. Lawrence met een afkeurende frons op zijn gezicht. Het was overduidelijk dat hij gehoord had wat ze allemaal had gezegd. Naast hem stond een gezette man in een zwart kostuum. De man streek met zijn vinger over zijn dikke, zilverkleurige snor en pakte zijn zwarte leren koffer van zijn ene in zijn andere hand. Mr. Lawrence liet de man de bibliotheek binnen en kondigde hem aan bij Sir William.

Langzaam liep Julia door de grote hal; ze nam de tijd om naar de portretten en het prachtige meubilair te kijken. Hadden haar grootouders ook zo'n soort huis gehad? Was haar moeder te midden van dergelijke weelde opgegroeid, voordat ze besloten had te trouwen met de man van haar keuze, hoewel haar ouders daar faliekant tegen waren? Het huwelijk had enorme opschudding gegeven en Julia's grootvader had het contact met zijn dochter volledig verbroken.

De liefde en het geloof van haar ouders hadden hen echter door deze moeilijke tijden heen geholpen. Nadat Julia en haar ouders naar India waren vertrokken, had de zus van haar moeder, Beatrice, hun brieven aan Julia's grootmoeder laten lezen, maar zo dat Julia's grootvader er niets van merkte. Hij had zijn dochter nooit vergeven dat ze met een jonge arts uit de middenklasse was getrouwd. Julia had nooit iemand van haar moeders familie ontmoet en ze betwijfelde of ze dat ooit zou willen. Haar dominante grootvader had het verboden en niemand in de familie had tegen zijn wil durven ingaan – behalve haar ouders.

Haar blik viel op een prachtige marmeren sculptuur op een

voetstuk. De vredige uitdrukking op het gezicht van de vrouw nodigde haar uit om dichterbij te komen. Wie zou zij zijn? Julia boog zich voorover naar het beeld en keek naar de inscriptie op de kleine koperen naamplaat.

‘Miss Foster!’

Julia schrok op bij het horen van de scherpe toon in de stem van de butler en onderdrukte een kreetje. ‘Ja, sir?’

‘Het personeel maakt geen gebruik van de voordeur, tenzij dat noodzakelijk is voor het begroeten van gasten, of wanneer men de familie naar buiten begeleidt.’

Julia’s blik schoot naar de voordeur. ‘O ja, natuurlijk.’

‘De personeelsuitgang is beneden, te bereiken via de keuken en via de benedenhal.’

Ze knikte. ‘Ja, zo ben ik ook binnengekomen.’

‘En zo gaat u ook weer naar buiten.’ Hij knikte naar de andere zijde van de grote hal. ‘Mrs. Emmitt laat echter vragen of u eerst nog even bij haar langs wilt gaan.’

‘Dat zal ik doen. Dank u.’ Ze liep rustig door de hal en deed zich nog even te goed aan de schilderijen en aan de familiewapens die in het lijstwerk boven de haard waren uitgesneden. Wat een pracht! Hoe zou het zijn om iedere dag door zulke mooie dingen omringd te worden? In ieder geval heel anders dan het leven op de eenvoudige zendingspost in India of in de huurwoning van haar ouders in Fulton.

Aan het einde van de hal draaide ze zich om en keek om zich heen. Highland Hall was een groot en indrukwekkend huis, maar weelde en aanzien brachten niet altijd vreugde. Ze hoefde alleen maar naar Sir William Ramsey te kijken om te weten dat dit waarheid was.

‘Het spijt me dat ik geen beter bericht voor u heb.’ Mr. Bixby, Williams juridisch adviseur, schoof in zijn stoel heen en weer. Zijn snor wiebelde en hij glimlachte licht. ‘Op deze manier wor-

den de successierechten over hetgeen de doden ons nalaten nog eens onze eigen dood.’

William richtte zijn dreigende blik op de man. ‘Ik zie hier de humor niet van in.’

Onmiddellijk trok de kleine man weer een ernstig gezicht. ‘Neemt u me niet kwalijk; ik probeerde slechts niet al te zwaar-moedig te doen.’

William probeerde te glimlachen, wat jammerlijk mislukte. ‘Het is al goed. Per slot van rekening kunt u er ook niets aan doen dat de regering een poging doet om het voortbestaan van de aristocratie onmogelijk te maken.’

De raadsman knikte. ‘Precies. Het is vreselijk. Deze wetgeving rondom nalatenschappen maakt het voor families bijna onmogelijk geërfd landgoed in stand te houden. Hopelijk zal het parlement deze wetten herroepen.’

‘Ik betwijfel het. De regering wordt afhankelijk van de belasting-opbrengsten en daarom zal terugdraaien bijna onmogelijk worden.’

Bixby klakte met zijn tong. ‘Wellicht hebt u gelijk, maar niet iedereen kan zich erbij neerleggen. Sommige families hebben hun landgoed moeten verkopen en zijn noodgedwongen naar de stad verhuisd.’

William fronste zijn wenkbrauwen en liep naar het raam. Hij was hierheen gekomen om Londen te ontvluchten. Al het geroddel en de onderlinge ruzies daar – hij walgde ervan. De verkoop van het huis in Londen leek te verkiezen boven een veiling van een deel van zijn onlangs geërfde landgoed. Maar toen ze zich op de verhuizing naar Highland hadden voorbereid, had zijn zus Sarah hem gesmeekt het familiehuis in Londen aan te houden, zodat ze daar een paar keer per jaar naar terug konden keren. Hij vond het vreselijk om haar teleur te stellen. Vanwege haar misvormde arm en hand ging het leven min of meer aan haar voorbij; de blijde jeugdherinneringen waren een van de weinige dingen waar ze troost in vond.

‘Misschien kunnen de successierechten betaald worden van de verkoop van uw zakelijke aandelen in Londen?’

‘Ik heb dat geld gereserveerd voor de reparaties die we hier op Highland moeten laten uitvoeren. We kunnen het huis niet in deze slechte staat van onderhoud laten.’ William liep weer naar de stoel tegenover Mr. Bixby. ‘Mijn achterneef, Randolph Ramsey, was niet de beste beheerder van zijn financiën en andere bezittingen.’

‘Ik begrijp het.’ Mr. Bixby streek over zijn kin. ‘Dan zult u op andere wijze kapitaal moeten vrijmaken.’

‘Hoeveel tijd hebben we nog voor er moet worden betaald?’

‘Ik kan wel wat uitstel regelen, maar niet langer dan tot 1 maart. Vierenhalve maand? Wat verwachtte de regering van hem? Dat hij met een toverstokje zwaaide en zijn banksaldo verdubbelde?’

‘Misschien kan de opbrengst van het landgoed worden verhoogd. Er zijn huurinkomsten van uw pachtboeren, en u hebt een mooie kudde schapen, grote boomgaarden en graanakkers.’

‘Ik ben hier nog maar drie weken en begin er pas net een beetje in te komen. Ik heb nog geen idee of onze inkomsten te verhogen zijn.’

‘Wel, ik ben bang dat u iets zult moeten doen. Als u niet op tijd betaalt, volgt er een zeer hoge boete.’

William gromde. ‘Goed. Ik zal met de opzichter gaan praten en kijken of we in de komende paar maanden de inkomsten kunnen verhogen.’

Mr. Bixby ging staan. ‘Uitstekend. Dat lijkt me de beste optie.’

William stond ook op en trok aan het koord om Lawrence te ontbieden. Toen de butler verscheen, schudde William Mr. Bixby de hand en wenste hij hem een goede dag. Daarna nam de butler de adviseur mee de kamer uit.

William liep terug naar zijn bureau, waar een stapel offertes voor de herstelwerkzaamheden, rekeningen en brieven om zijn aandacht vroeg, maar het kostte hem moeite zich weer op het werk te concentreren. Hij had er geen idee van gehad dat het zo moeilijk zou zijn een groot landgoed te beheren. Zijn vorige functie in Londen – leider van het importbedrijf dat al generaties lang eigendom van de familie was – leek er een luizenbaantje bij.

Toen hij voor het eerst had vernomen dat hij Highland Hall

had geërfd, evenals de baronettitel van zijn achterneef, was hij erg opgetogen geweest bij het idee dat hij Londen achter zich kon laten en zich als eigenaar van een landgoed op het platteland kon vestigen. Had hij zich vergist? Misschien had hij niet zo snel zijn bedrijfsaandelen aan zijn jongere broer David moeten verkopen.

Wel, het was nu te laat om nog van koers te veranderen. Hij moest een manier zien te vinden om Highland Hall in zijn oude glorie te herstellen, zelfs als het hem zijn banksaldo kostte. Misschien zou hij als eigenaar van een mooi landgoed worden gerespecteerd in plaats van beklaagd te worden als...

Hij klemde zijn kaken op elkaar en verjoeg deze gedachte.

Terwijl hij zich omdraaide, keek hij omhoog naar het grote schilderij boven de haard. Het was een afbeelding van Randolph Ramsey, de vorige eigenaar van Highland Hall. Waarom had zijn achterneef geen oog gehad voor de nodige herstelwerkzaamheden aan het huis en op het terrein? Hij had William nooit iets verteld over zijn financiële problemen. Waren het de spanningen rondom het beheer, die Randolph zo vroeg in het graf hadden gebracht?

Of was het iets anders?